

του **Γρηγόρη Ανδρεάτου**, στελέχους του ΚΚΕ(μ-λ)

Ενώ η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και με την «βούλα» της συμφωνίας της 20ης Φλεβάρη οδηγείται σταθερά και αποφασιστικά σε συμφωνία-πλαίσιο με τους ιμπεριαλιστές τόσο στο πολιτικό όσο και στο «τεχνοκρατικό» επίπεδο, η λεγόμενη αριστερή αντιπολίτευση αλλά και ακραιφνείς, μέχρι πρότινος, υποστηρικτές της ηγετικής ομάδας, στα πλαίσια του ΣΥΡΙΖΑ, ανεβάζουν τους τόνους της κριτικής και της αντιπαράθεσης στην προοπτική υπογραφής μίας νέας συμφωνίας με τους δανειστές-εταίρους.

Κεντρικά ζητήματα της κριτικής και της αντιπαράθεσης ότι ο ΣΥΡΙΖΑ κινείται, σαν κυβέρνηση, έξω από τα συνεδριακά πλαίσια του κόμματος, το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης, τις προεκλογικές δεσμεύσεις και τις προγραμματικές δηλώσεις. Ότι έβαλε στην άκρη την διεκδίκηση της διαγραφής του μεγαλύτερου μέρους του χρέους και πληρώνει κανονικά τις δόσεις του, τα βρίσκει με την ντόπια κεφαλαιοκρατία και πολιτικούς εκφραστές του συστήματος (Παυλόπουλος) και συνεργάζεται με αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις (ΑΝΕΛ).

Όλοι αυτοί μαζί και ο καθένας από την μεριά του καλούν τον «όλον ΣΥΡΙΖΑ» να έρθει σε «ρήξη» με τους δανειστές και να «εφαρμόσει το πρόγραμμά του» ενώ οι πιο «αριστεροί» θέλοντας, πιθανά, να προλάβουν πολιτικές αναμορφώσεις που θα καθορίσουν τα ντόπια και ξένα κέντρα του συστήματος, προβάλλουν την εκλογική...διέξοδο. Μέσα σε αυτό το κλίμα και η πρόσφατη ομόφωνη απόφαση της πολιτικής γραμματείας του ΣΥΡΙΖΑ που μας πληροφορεί ότι θα αρχίσει «πορεία στον λαό» για να στηρίξει τις «κόκκινες γραμμές».

Είναι εξοργιστικό ότι όλοι αυτοί παριστάνουν τους αγχωμένους και τους έκπληκτους για την πορεία που έχουν πάρει τα πράγματα και την προσαρμογή της κυβέρνησης στις «ράγες» του συστήματος. Καθώς για χρόνια ολόκληρα και ιδιαίτερα τα τελευταία, αποτέλεσαν συνεκτικούς παράγοντες αυτού του κόμματος και αποδέχθηκαν την δεξιά του κατεύθυνση στις πολιτικές του θέσεις.

Τόσο οι «αντικαπιταλιστές» όσο και οι «αντιιμπεριαλιστές» εντός ΣΥΡΙΖΑ, υπερθεμάτιζαν στην μετατροπή του σε κυβερνητικού διαχειριστή και σήμερα νοιώθουν σοβαρά εκτεθειμένοι καθώς το κόμμα αυτό μετατρέπεται σε φορέα της επίθεσης ενάντια στον λαό. Όχι μόνο δεν αμφισβήτησαν, επί της ουσίας, την μέχρι τώρα πορεία προσαρμογής του ΣΥΡΙΖΑ σε συστημικό-καθεστωτικό κόμμα αλλά δούλεψαν ενεργά για να μαντρωθούν πολλοί αγωνιστές του κινήματος υποσχόμενοι την «από μέσα» αλλαγή του, ενισχύοντας έτσι, σήμερα, τάσεις παραίτησης και αποστράτευσης ενός δυναμικού αναγκαίου για τις νέες αντιστάσεις και τους νέους αγώνες που είναι μπροστά μας.

Συμμετείχαν ενεργά στην επιβολή της κινηματικής οπισθοχώρησης σκορπίζοντας αυταπάτες ότι η λύση βρίσκεται στο κεντρικό πολιτικό ζήτημα (εκλογές-κυβέρνηση) και όχι στα επιμέρους προβλήματα και σήμερα θυμήθηκαν την «ενεργοποίηση του λαϊκού παράγοντα». Κάλυψαν απόλυτα την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ για το «ανήκομε στην Δύση» και το «δεν είμαστε επικίνδυνοι», όταν έδινε διαβεβαιώσεις στους ιμπεριαλιστές και την ντόπια κεφαλαιοκρατία για τους σκοπούς του.

Έχουν ακέραια την ευθύνη για το προβοκάρισμα που εξελίσσεται σήμερα μέσα στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία για τον χαρακτήρα και τους στόχους της Αριστεράς και όσο και αν προσπαθούν να διαφοροποιηθούν – στα λόγια – δεν μπορεί κανείς να τους έχει εμπιστοσύνη. Είναι φανερή η προσπάθειά

τους ότι δεν θέλουν παρά να αποτελέσουν την «αριστερή αντιπολίτευση» εντός κυβέρνησης και κόμματος ξεπατικώνοντας αντίστοιχες «αριστερές» πρακτικές (Εργατικό Κόμμα στην Αγγλία, κ.ά) καθώς επί της ουσίας δεν έχουν άλλη στρατηγική επιδίωξη και στόχο από τον φορέα που συμμετέχουν.

Πάει πολύ να «ανακαλύπτουν» σήμερα ότι δεν μπορείς να κάνεις «επωφελείς συμφωνίες» με τους ιμπεριαλιστές, εντός πλαισίων καπιταλιστικού συστήματος και δεσμών ιμπεριαλιστικής εξάρτησης αλλά δεν διαφοροποιούνται επί αυτού, ούτε βάζουν ζήτημα συνολικής ανατροπής αυτού του πλαισίου, αλλά μίας «ρήξης» εντός Ε.Ε. και εντός συστήματος που θα «τρομάξει» τους νεοφιλελεύθερους μέσα και κυρίως έξω από την χώρα

Την ίδια περίοδο που η εργατική τάξη και ο λαός στενάζουν κάτω από το βάρβαρο αντεργατικό-αντιλαϊκό φορτίο που συνεχίζει και επιβαρύνεται ούτε που τους περνάνε από το μυαλό πρωτοβουλίες αντίστασης και διεκδίκησης στα μέτωπα της δουλειάς, των ανέργων, των πολιτικών- δημοκρατικών ελευθεριών, της αντιιμπεριαλιστικής πάλης. Έχουν σοβαρότερα καθήκοντα αναθέσει στους εαυτούς τους. Άλλοι να «βάλουν μυαλό» και να πιέσουν την ηγετική ομάδα για «αλλαγή πορείας», άλλοι να σχεδιάσουν την «επόμενη μέρα» της «ρήξης» με ευρώ ή χωρίς ευρώ, άλλοι να προετοιμάσουν την νέα προεκλογική ...μάχη που θα αλλάξει τους πολιτικούς συσχετισμούς.

Όταν ξέσπαγε η οικονομική κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, το 2008-2009, ως ΚΚΕ(μ-λ) εκτιμούσαμε ότι η επίδρασή της στην πολιτική και τα κόμματα τόσο του συστήματος όσο και της Αριστεράς θα ήταν καθοριστική. Καμία πολιτική δύναμη δεν θα έμπαινε και δεν θα «έβγαινε» από αυτή την υπόθεση χωρίς σοβαρούς τριγμούς, μετασχηματισμούς, αλλαγή φυσιογνωμίας. Για τις παραδοσιακές πολιτικές δυνάμεις του συστήματος η οργή και το μίσος του λαού για την αντεργατική τους πολιτική αλλά και οι απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών κυρίαρχων αποτέλεσαν τους καταλύτες της σημερινής τους κατάληξης. Αλλά και για όσες δυνάμεις αναφέρονται στην Αριστερά και τους εργαζόμενους τα κριτήρια της «αξιολόγησής» τους δεν μπορεί παρά είναι η στάση τους απέναντι στο κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές και η έγνοια τους για τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργατών και του λαού.

Η χαμένη τιμή της Αριστεράς δεν μπορεί να αναζητηθεί σε νέα αδιέξοδα μονοπάτια προσαρμογής στο «αντικειμενικά κανονικό» αλλά κόντρα στο ρεύμα της υποταγής και της οπισθοχώρησης, στο δρόμο της πάλης, της αντίστασης και της διεκδίκησης. Για να ανοίξει ένας άλλος δρόμος προοπτικής όπου οι εργαζόμενοι και ο λαός θα θέσουν τα συμφέροντά τους και την ζωή τους στο υψηλότερο επίπεδο στην αναμέτρηση με τους εχθρούς τους.